

kommissionen, Folk sagde, der groede Mos paa den, men da der kom et Resultat, var det daarligt, og dette Resultat bragte ikke noget for Marinens Folk, hverken Lønninger eller andet. Der kom en Afrunding med 1 eller 1½ Øre om Dagen, men der kom ikke nogen Pension eller noget som helst andet. For øvrigt paastaas det, at den tidligere Marineminister, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), skal have sagt til Marinens Folk derude, at de stod sig bedst ved ikke at faa Pension af disse Alderstillæg. Hvormed denne Visdom begrundes, ved jeg ikke, jeg kan i alt Fald ikke fatte den. Det, man ønsker, er netop at faa Pension af sin fulde Løn, saaledes som alle andre, Officerer, Underofficerer, Statens øvrige ansatte faar af deres fulde Løn, indbefattet Alderstillæg. Det er en Ubillighed, at man ikke giver dem Pension af den fulde Løn, og den burde redresseres snarest muligt. Derfor mener jeg, det er meget bedre, at man ikke lader dem drukne i den Kommission, men kaster det til dem, som de har Krav paa, og saa i Himlens Navn lader alt andet gaa i den Kommission, det skal jeg saamænd ikke have noget imod.

Jeg maa vende tilbage til Orlogsværftet og tale lidt om Kvartermændene og Formændene. Først skal jeg bringe en Tak, fordi man nu har forlænget Kvartermændenes og Formændenes Ferie med de 6 Dage. Det var ogsaa en Ting, der stod længe paa. Det var en af de Reforme, der ikke kostede Orlogsværftet det ringeste. De vedkommende skal passe hverandres Gerning, naar nogen har Ferie. Naar Halvdelen har Ferie, maa den anden Halvdel passe deres Gerning, have det nødvendige Tilsyn med alt Arbejdets Udførelse. Det koster altsaa ikke Staten noget. Da nu Arbejdstiden paa Orlogsværftet blev forlænget, blev den selvfølgelig ogsaa forlænget for Kvartermænd, Formænd og Maskinister, men saa sagde man: Ja, men I kan ikke stille Krav om at faa en Times Løn betalt, I er maanedslønnede, aarslønnede. Saa gav man dem 50 Øre over en Bank, uanset hvordan deres Timebetaling er. Nu er det en meget daarlig Motivering, thi enten er de maanedslønnede og har ikke Krav paa noget, og saa giver man dem ikke noget, eller ogsaa har de Krav paa noget, og saa giver man dem, hvad de skulde have, nemlig den Timeløn, som deres Lønning andrager. Derfor holder den Begrundelse, man har givet for det afslaaende Svar, ikke Stik. Der foreligger netop en Tabel af 28. April 1913, som indeholder et nyt Lønregulativ for Orlogsværftet. Den fastsætter netop Aarslønnen, delt i Maanedsløn, Uge-

og Timelønninger, og dette Reglement er underskrevet Klaus Berntsen — den samme, der nægtede at gaa ind paa at betale disse Folk den Timeløn, de ifølge netop dette Reglement skal have pr. Time. Der er indsendt et Andragende, som man har behandlet paa samme Maade, som man gerne gør. Men jeg kan ikke se rettere, end at disse Kvartermænd, Formænd, Maskinister o. s. v. har Krav paa at faa betalt den Timeløn, som deres Maanedsløn, delt i Timer, andrager. Der er sikkert ikke det ringeste i Vejen for at gøre det administrativt, der er en Sum, det kan tages af, og jeg vil meget henstille til den højtærede Marineminister at tage denne Sag under Overvejelse, thi Retfærdigheden taler dog for, at naar Folk arbejder en Time længere, faar de Betaling for en Time mere. Det er det mindste, de kan forlange, og det maa de i alt Fald have Krav paa. Der er givet et afslaaende Svar med Henvisning til, at nu fik de 6 Dage længere Ferie. Ja, hvis det skal være. Betaling, er det en meget dyr Ferie for disse Folk, for saa vil den koste dem 130 Kr. om Aaret, foruden at de ingen Løn faar i den Tid.

Jeg kommer saa til nogle andre under Marinen hørende, nemlig Overfyrbødere. Forholdet er her et ganske lignende. Jeg talte i Fjor om det, selvfølgelig for døve Øren. Den Gang Lovforslaget var fremme, talte jeg ogsaa om det, selvfølgelig ogsaa for døve Øren. Det synes at være saadan, at hvad der kommer fra Marinen her til Rigsdagen, det tager man, som det er, uden at blinke, man tror, det er fuldkomment, endskønt det viser sig Gang paa Gang at være meget daarligt gennemtænkt. Man fastsatte ved Søværnets Ordning, at der skulde være 20 Overfyrbødere, og man gjorde det saaledes, at man satte Lønnen til 924 Kr. om Aaret, hvilket var langt mindre end det, man gav de andre Fyrbødere. Man ventede vel, at nu skulde Folk komme dansende for at faa den glimrende Titel som „Overfyrbøder“, skønt Lønnen var lav. Men man saa snart, at det dog var for lav en Løn, og saa forhøjede man den med 180 Kr. saavel i Fjor som paa nærværende Finanslovforslag, men det naar endnu ikke op til den Løn, en Fyrbøder faar, naar han sejler et halvt Aar, endsiges kommer op derover, dertil vilde udkræves 30 Kr. mere. Man udnævnte de vedkommende til Overfyrbødere og lod skinne igennem, at der vilde finde Overvejelser af hele dette Forhold Sted, thi man skal jo have Overfyrbødere. Men man kunde ikke faa dem, og derfor var det, man foreslog de 180 Kr., men det er endnu for lidt, og lønner man